

REVISTA DEL CENTRE DE LECTURA

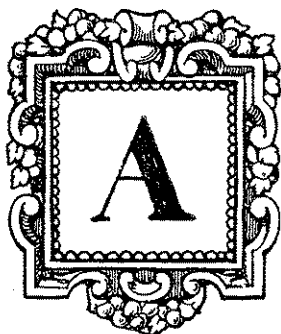
ANY II.

REUS, 15 DE MAIG DE 1921

NUM. 32.

CADA QUINZE DIES

ALTRA vegada tenim avalotat el galliner madrileny. La causa determinant del actual rebombori han sigut les ordres dictades pel Director de Seguretat, En Millàn de Priego, per tal de volguer regularitzar la circulació de vianants i vehicles pels carrers de la capital del regne i amb el bon intent d'evitar que, en les sales d'espectacles de la vila coronada, on es donen projeccions cinematogràfiques, es realitzin actes que, si vos sembla massa fort qualificar de pecaminosos, podrem dir, quan menys, que fan fer una ganyota de molèstia i desagrado a la cara de la senyora moral.

La intenció del senyor Millàn de Priego ha sigut la de vetllar per la puresa dels costums, i, per tant, és bona i sanitàosa. Però, així i tot, és evident que ha promogut un conflicte que fins posa en situació difícil als governants, i que es senten més els crits d'aquells que protesten i les rialles dels que s'ho prenen a broma, que no pas

la remor dels aplaudiments dels que aproven, sense reserves, les disposicions del Director de Seguretat. I és que aquest bon senyor, deixant de banda el fons indiscutiblement moralitzador de les ordres que acaba de dictar, i àdhuc tenint en compte el natural desig d'acreditar, en possessionar-se del seu enlairat càrrec, allò de què canti nou fa l'aigua fresca, ha sofert, segons el nostre entendre, la grossa equivocació de no haver-se sapigut percatar de què, en aquest país venturós on tenim la fortuna de viure, lo millor que pot fer tota persona cridada a exercir autoritat, és no fer res.

Nosaltres suposem que, el senyor Millàn de Priego, deu ésser un home espavilat, i per això ens estranya que, acostumat com deu, segurament, estar a les martingales de l'ambient polític de Madrid, no hagi encertat en adoptar la tàctica de no fer res, que li hauria permès disfrutar tranquil·lament, sense el més lleuger disgust i sense cap mena de dificultat, de la prebenda amb què el govern d'Espanya l'ha agraciat. I tan fàcil com li era la feina d'endevinar l'actitud a pendre, puix n'hi havia prou amb que

hagués girat els ulls envers els homes superiors que, fa ja molts anys, es sacrificuen fent-nos la mercè, que no sabem correspondre, de governar-nos, i hauria vist, per exemple, com ara farà prop de mig any es feu passar a la nació pel sotrac d'unes eleccions generals, i es permeté que els cacsics lluïssin les seves més excelses habilitats, i la coacció ministerial guià paternalment la voluntat feble i malaltissa de les multituds i no es posà resclosa al riu de moneda que aquells dies corregué per tots els àmbits de la nació, sortint de mare, i tot això, amb el fi santíssim d'aconseguir unes corts exemplars, i competents per a resoldre els intrincats problemes que planteja la lluita econòmica que ha succeït a la gran guerra que ha trasbalsat la terra. I, efectivament, ja ho pot veure el senyor Millàn de Priego: les corts treballen sense parar; els pares de la pàtria sermonegen amb una eloqüència i una fecunditat com si ens trobéssim en ple segle d'or de la tribuna espanyola; l'ingeni dels oradors llampegueja enlluernadorament en un seguit de interrupcions que els estrangers ens deuen envejar; esclaten a cada moment incidents personals violents, apassionats, que posen els cabells de punta i acaben apaciblement canviant-se, entre els contendents, unes paperines de saborosíssims caramels; però projectes profitosos, lleis sàbies, solucions per als conflictes socials, ja, home, càl! I la gent viu contenta i assossegada, i la premsa, salvant comptades excepcions, no diu ni una paraula.

Es clar, puix sempre hi han descontents a quins agrada portar la contrària, que no mancarà algú que dirà que això no pot continuar més, que és de tot punt necessari que despertem d'aquest nostre dolç no fer res, i si no ho fem acabarem de mala manera. Però jo, que estimo molt als meus llegendors,

i que sempre els parlo amb tota serietat, tinc el deure de dir-los, i ho faig així, que no en facin pas massa cas d'aquests pronòstics tètrics i horripilants dels protestataris descontents. Tota la vida que ho sento dir això de què anem malament i per camins de perdició; però lo cert és que anem tirant com si tal cosa, i, per ara, la catàstrofe no ha vingut. I, endemés, volem cosa més fàcil i agradable i que faci posar menys pedres al fetge, que això que jo vos aconsello de no fer res i deixar que la bola del món vagi rodant com millor li plagui i les coses de la terra es descapdel·lin totes soles i com vulguin?

No ens hi encaparrim, doncs, i que tampoc s'hi encaparrí el senyor Millàn de Priego. Que els madrilenys poden trobar-se un dia, fets un embull, al bell mig de la *Puerta del Sol*, sense poguer tirar ni endavant ni endarrera? Ben bonic que seria l'espectacle. Que a Madrid hi ha qui s'aprofita de les foscors del cine i qui deixa que hi hagi qui s'aprofiti? Millor pels uns i pitjor pels altres. Que el món camina esbojarradament buscant una organització de la societat humana més justa i més perfecta que l'actual i nosaltres restem parats? Tampoc correm el perill de marejar-nos. Que la qüestió social s'embrolla per moments i és cada dia més virulenta la lluita? Això són cosotes que ens vénen de fora, i d'allí, quan el tinguin, ja ens enviaran el remei. Que la crisi industrial i comercial s'agreuja d'hora en hora, i les fàbriques tanquen i la feina s'escursa? Menys soroll i menys cansament. Quan els productes manufacturats manquin i les necessitats augmentin, ja treballarem o rebrem lo que de l'estranger arribi. I, mentres tant, anem prenent el sol a l'hivern i la fresca de la marinada a l'estiu, que la qüestió és no complicar la vida, i encara que mengem poc, que païm bé.

O. ROVELLAT PRAT.

